

slová

DÁVID KUCHANTANIN

Slová

DÁVID KUČTANIN

Obsah

SLOVÁ.....	3
ZA ZRKADLAMI	4
NIEKDE MEDZI JESEŇOU A ZIMOU	5
HRA NA LÁSKU	6
KÝM ZAPADNE SLNKO	7
(NE) VYLIEČENÝ.....	8
STRACH	9
TIENE	10
NAVŽDY	11
TICHO V SIETI.....	12
POÉZIA NEZABÍJA, OŽIVUJE!	13
V LÁSKE	14
ŽIVOT V OBDOBÍ SUCHEJ ZIMY	15
NIEKDE, V DIAĽKE	16
SLEPÁ NÁDEJ NIČÍ VŠETKO	17
OBDOBIE TICHA.....	18
POCIT NECITLIVÉHO ŠŤASTIA	19
NÁVRAT	20
KRAJŠIE A LEPŠIE NEŽ SA ZDALO	21
MODRÁ.....	22
24.....	23
NIEČO, ČO JE LEN TVOJE	24
MOŽNO AJ NAVŽDY!.....	25
ZAČIATKY SÚ ŤAŽKÉ.....	26
NA RUŽIACH (USTLANÉ)?	27
LÁSKA POCHÁDZA Z HVIEZD	28
SEDEM DNÍ.....	29
DNI, KEĎ MI CHÝBAŠ.....	31
NON REM.....	32
NIEČO AKO ZAČIATOK LETA.....	33
NA VLNÁCH	34
LEN S TEBOU	36
VŽDY PRI MNE	37
DOTYK LETA	38
MIER	39
ČIERNOBIELY SVET	40
ŠANCA	41
TVOJE OBLÚBENÉ	42
BOLEŠŤ CEZ MIKROFÓN.....	43
SLUB	44
ATRAMENT NAMIESTO KRVÍ	45

SLOVÁ

Je to už dávno čo sme prešli touto cestou
V nebeskom klude mám pocit, že sa ti znovu odovzdávam
Mám čas premýšľať nad touto chvíľou
Pozerám sa dopredu a hovorím si:
„Tieto slová ti na diaľku rozprávam“.

Ich sila spája čas a miesto
V tichu večera sú mojím mestom
Sú ako mosty, čo spájajú srdcia
A s každým slovom cítim, že som bližšie, tvoja duša je vrúcna.

Dotýkajú sa duše, akoby boli pierkami
Na ceste dlhej, kde spomienky sú za dverami
Každý verš je svedkom minulosti
A budúcnosťou plnou nádeje a radosti.

Skrze slová meníme svet, čo vnímame
Ich pravdu stále v sebe objavujeme
A tak ti ich posielam, nech ich cítiš tiež
S nádejou, že raz ich budeš počuť blízko, nie len z diaľky dnes.

ZA ZRKADLAMI

Triedime otázky ako by sme mali na výber
Pritom ani netušíme aký je náš životný smer
Žalostná pravda, ktorá nám niekedy nedá spávať
Hromadí sa ako vyprané oblečenie, ktoré nechceme skladať

Najlepšie by bolo to všetko preprať
Avšak naše myšlienky, prania, túžby hovoria zostať!
Užívať si skrytú slobodu tých nevinných hier
Čas od času mám pochybnosti, či mám vôbec na výber

Niekedy sa nám zdá, že jediným vykúpením je vzdať sa
Niekedy je však bolesť omnoho horšia ako zakopnúť malíčkom do stola
Ženieme sa tak za tým, čo nakoniec nikdy nebude
A prečo vlastne?
Žijeme azda v nejakom blude?

Človek si často neuvedomuje, čo sa deje
Jeho pocity k niekomu sú predsa tak silné
Ich podstatu si všimne však neskoro
Keď sa stanú chyby, ktoré nás stoja mnoho

V krajine, tam kde slzy sú za zrkadlami
Za večnými maskami našich tvárí
Sú príbehy, ktoré sú jednoduché
Pravdivé a pritom nikdy neprezradené.